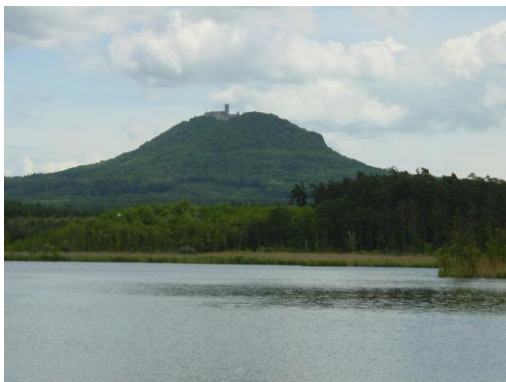

1.
Časopis pro příznivce asistenčních psů
Helppsík -3/07

Občanské sdružení Helppes – Centrum výcviku psů pro postižené o.s. Vám přináší třetí letošní číslo časopisu Helppsík, abyste se dozvěděli o tom, jak vnímají dění v Helppes naši klienti a spolupracovníci. Měl by to být časopis pro pobavení a občas i pro poučení. Své články a postřehy zasílejte na adresu kacka@helppes.cz a do předmětu zprávy uveďte „ Helppsík“.

Reportáž Doksy 2007 – potřetí v Poslově mlýně

Rekondiční pobyt potřetí a přece úplně jiný. Jeli jsme tak trošku do nejistoty, protože oblíbený rekreační areál Bungalovy – Poslův mlýn změnil majitele, a tak jsme nevěděli, co nás čeká. Měli jsme docela dobré zprávy od manžela naší Klárky, který zde byl na pobytu už před námi, jenže „naše“ hodná a milá paní Kulichová už tu nebyla, tak to bylo prostě nějaké jiné. Brzy jsme ale zjistili, že nová vedoucí

paní Michálková, je stejně fajn, a že se cítíme jako doma.

Přijeli jsme v sobotu 18.8. v 11:00 s Klárou, jejím manželem Míšou a jeho asistenční fenkou Laurou jako první a hnedka jsme začali vybalovat. Brzy dorazili i ostatní členové realizačního týmu – Míša, Wendy, Dana, Jana a Bohouš, Jíťa , Ivan, Jirka, Martin, Majda. Než jsme vyrazili na oběd, začali se sjíždět i první klienti a jejich psi i lidské doprovody.

První, co bylo jiné a co nás na chvílku zarazilo, byla ohrada před recepcí a v ní dvě fešné fenky labradorky. Byla to máma s roční dcerou. Vášnivě štěkaly na naše

2.

klienty a jejich psy. Ti se zpočátku báli projít okolo, ale my jsme klientům rychle vysvětlili, že je to takový „trenažér v ceně pobytu“, protože uštěkaného psa za plotem najdou v každém městě i v každé víscce a musí se naučit s takovými situacemi se poprat. Všichni naši psi se dříve nebo později naučili neodpovídat těm dvěma uštěkaným holkám. Nakonec pobytu jsme se s paní Michálkovou dohodli a tu mladší -Sindy máme už u nás v Helppesu a čeká, jak jí dopadnou zdravotní a povahové testy. Bez výrazné opory své maminky je z ní milá a přátelská holka. Děkujeme paní Michálkové, protože nám fenku věnovala zadarmo, prý jí bude těšit , že z té lumpice vychováme poslušnou psí dámu, která bude někomu pomáhat. Ale zpátky k pobytu. Co všechno jsme zažili my, naši klienti a jejich psi. Každé ráno v 8:15 jsme začínali rozvečičkou. Někteří ji tak

trochu sabotovali, ale jiní si ji oblíbili a libovali, jak si s Míšou po ránu protáhli svá zatuhlá tělíčka. I já, a to nejsem žádný sportovní typ. Snídaně a pak hurá na „Buzerák“. Tak jsme říkali hřišti určenému k výcviku psů. Protože bylo více družstev, cvičilo se i jinde – v lese, na malém hřišti u rybníka, na umělé dráze pro vodící psy, krajnice na okolních cestách, na schodech a rampě u jídelny

– vystřídali jsme se prostě všude. Co se týká výcviku, zaměřili jsme se na věci, které klienty nejvíce trápili, aby jim pobyt co nejvíce pomohl v jejich soužití s asistenčním psem.

Máme doma v Helppesu celkem slušný výběr zvířat, určených k tréninku psů pro nevěšmavost vůči zvířet - (králice Sisi, králice Evženka, slepice Jiřinka, slepice Hanička,), ale po vzrušené debatě jsme

3,

usoudili, že je na rekondiční pobyt nepovezeme, hlavně kvůli veterinárním podmínkám. K našemu překvapení bylo i toto v kempu zajištěno. Asi třetí den za námi začala do chatek docházet mourovatá kočička, která si mnohé pejsky pěkně vychutnala a producírovala se stále kolem, k velké radosti dětí a malé radosti psů, kteří kdykoliv ji prohnali, dostali přesně to, co zasloužili.

Na rekondiční pobyt jsme se už v Praze velmi dobře připravili. Některé z našich super nápadů si budou muset počkat na další rekondici, protože už se nám do programu prostě nevešly.

Úplnou novinkou byl orientační běh. Klárka vybrala trasu sjízdnou pro vozičkáře a určila 7 stanovišť, na kterých závodníci plnili určené úkoly. Závodníci byli rozděleni do týmů tak, aby mohli všechny úkoly společně zvládnout v co nejkratším čase (většinou nevidomý a vozičkář, nebo klient s doprovodem, který dostal na některé úkoly klapky na oči).

Hádali tajenku, poslepu určovali o jakou se jedná osobu, pouze pomocí hmatu zdolávali provázkovou dráhu, hledali poslepu ve výšce různé věci a po hmatu je určovali, skládali puzzle, za pomoci otázek hádali, jakou osobnost představují na stanovišti číslo 7. A že se jich na sedmičce vystřídalo – Karel Gott, Marie Terezie, Roman Šebrle, Kateřina Neumanová, kněžna Libuše, Hitler, Večerníček, Princezna ze zlatou hvězdou na čele, Jaromír Jágr, Aneta Langerová a mnozí další. (Ještě dnes se moje mamka může roztrhat smíchy, když si mě představí, jak sedím v lese a představuji kněžnu Libuši. Můj brácha mi neřekne jinak, než nazdar Libuno a to ani netuší, že jsem byla i Dolly Buster). Po orientačku byli závodníci i jejich psi pořádně unaveni a tak už se zvládlo pouze večerní vyhlášení vítězů a předání cen vítězných dvojic. Co nás nejvíc překvapilo? To, že největší soutěživost nepředvedly děti, ale dva dospělí tátové od rodin – tým Langer a Vajner, kteří se málem strhali, jen aby udělali dobrý výsledek. Další dny jsme pokračovali v seriózním duchu – Testy chování psů na veřejnosti a výlety – na Mácháč na Titanik a taky na koníky. Rozhodci, paní Jaroslava Růžičková přijela už den předem, a tak měla možnost pozorovat účastníky ještě před započítáním zkoušek. Testy proběhly bez jakýchkoliv problémů a všichni splnili. Moc se jí mezi námi líbilo a říkala, že už teď se těší na druhý turnus. Velmi mě

4.

mrzí, že jsem nebyla ve skupině, která podnikla výlet na koníky, protože všichni nadšeně vyprávěli, jak to bylo skvělé a jak rajtovala vozičkářka Evička a také paní Marie Biedermannová, dáma, která je tak podnikavá a energická, že strčí všechny zdravé lidi do kapsy. To, že skoro nevidí a vůbec neslyší ji ani trošku nepřibrzdí. Ale o tom by Vám spíš mohla vyprávět Jana Kašparová – překladatelka do znakové řeči, které dělala paní Marii asistentku. Stíhat paní Marii, její labradorku Kánu a malou vnučku – neslyšící Aničku je velice vyčerpávající úkol a paní Jana Kašparová ho zvládala na jedničku s hvězdičkou. Na parníku, který jsem pracovně nazvala Titanic, se měli všichni také moc dobře, a tak byli rádi, když si mohli večer po večeri odpočinout při speciální psí relaxaci s Míšou.

Relaxace pro psy si zaslouží jistě více, než malou zmínku v tomto čísle časopisu. Je toho ale tolik, co jsme zažili, že se to nedá ani vypsát. Odebrali jsme se všichni do jídelny a každý se svým pejskem si lehl nebo sedl na deku za zvuků magických houslí Vanessi May. Všichni poslouchali Míšin tichý hlas, který jim napovídal, jakým způsobem masírovat a protahovat svaly svého psího pomocníka. Někteří potřebovali pomoc, a tak i já jsem pomáhala nevidomé Leničce Kočové. Její Sendy je pěkná divoška, ale za malou chvíli se zklidnila a úplně se poddala Lenčíným rukám. Na závěr se všichni stulili ke svým psům a společně odpočívali a poslouchali hudbu. Naši klienti nás opět přesvědčili, jak mnoho milují své psí asistenty a když Lenka ležela se Sendy v objetí na dece, v naprostém klidu a její

krásný úsměv se roztáhl po celé tváři, měla jsem co dělat, abych nezačala bulet. S překvapením jsme koukli na hodinky a zjistili jsme, že relaxace se protáhla z plánované ¾ hodiny na 1 ½ hodiny, a že musíme rychle končit, protože nás čekají ještě naši pejsci a hlavně příprava na Olympiádu.

Olympijské hry připadly první týden na středu. Začali jsme velkolepě, Evička Svěráková zapálila olympijský oheň a pronesla slavnostní řeč. První disciplína byla hodně náročná a mnoho sportovců v ní neuspělo. Jmenovala se „Odložení psa na střed terče“. Princip je snadný – položit psa, co nejbližší k vyznačené zóně. Druhá disciplína se jmenovala „Najdi 10 předmětů a pomoz si, jak

5.

můžeš“. Ve vyhrazeném prostoru museli naši závodníci najít 10 různých předmětů na čas. Vozíčkářům pomáhali jejich psi asistenti a zde je třeba pochválit zejména Brendu Janošítkovou, Sáru Svěrákovou, Báru Hrabětovou, Darinku Tomešovou a Lauru Pragerovou, protože se tohoto úkolu zhostily skvěle. Nevidomí měli možnost využít vlastních schopností, které asi nejlépe využil pan Vajner, který se na soutěž svlékl do spodního prádla, aby mu nepřekáželo oblečení. Výkon to byl ocenění hodný, jenže Zdeněk nevěděl, že v obecnstvu jsou i nezletilé baletky z vedlejších chatků a tak nevím, zda nevzbudil u slečen rozpaky. Každopádně čas měl skvělý.

Další na řadě bylo „Odložení psů s překvapením“. Tím překvapením bylo autíčko na dálkové ovládání, které přivezlo odloženým pejskům pod čumáček lákavé dobrůtky. Byly to nervy a jen ti nejlepší to vydrželi.

Odpoledne byla zajímavá disciplína „Najdi si svého páníčka“. Spočívala v tom, že pes byl vypuštěn do koridoru, na jehož konci seděli tři osoby, zahalené prostěradlem. Jedna z nich byla páníček. Bylo nesmírně zajímavé sledovat reakce psů, jak málo z nich tuší, na co mu je ta černá bambulka na konci nosu. Tady musím ocenit výkon hlavně Kány Biedermanové a Endyho Primáka, kteří jako jedni z mála použili svůj skvělý čich.

„Ulička pokušení“ nás zklamala, protože jsme si všichni doslova utrhovali od huby, abychom na psy vyzráli, a přitom jsme prohráli na plné čáře. Psi

byli poslušnější než jsme čekali, a tak probíhali uličkou a naše nástrahy nechávali většinou bez povšimnutí.

Poslední disciplína byla už jen pro pánečky, protože pejsci už toho měli dost. Spočívala v tom, že jsme vyrovnali handicap, vozíčkářům jsme zavázali oči a nevidomé jsme posadili na vozíček. Pak museli projet překážkovou dráhou, přičemž se orientovali zvukem clickeru, který jim ukazoval cestu. Na konci už jen propíchl slepečkou holí slaměný věnec, pověšený na vodítku a tím vysvobodili - dámy prince a pánové princeznu. Výhrou byl sladký polibek. Princeznu představovala Wendy a prince Martin. Kostýmy byly dokonalé, a tak si disciplína

6.

sama našla svůj název „Pasák a lehká děva“, vážně nevím, proč se to ujalo. Bylo to moc moc těžké, což by mohl charakterizovat výrok Petrušky Zelenkové: „Pane Bože, děkuju Ti, že jenom nevidím.“ Vozíčkář Jirka Tománek zas bezprostředně po absolvování trasy řekl: „Já jsem byl po dvou metrech úplně v p...., a vůbec jsem netušil, kde jsem.“ Podafilo se to, co jsme chtěli – přiblížit, jak těžké to mají kolegové.

No a po večeri zase vyhlášení. Olympijskými vítězi první Helpes Olympiády 2007 se stali Jiří Tománek a jeho Cherrynka.

Další den jsme se kromě výcviku věnovali i vzdělávání. První byla přednáška a sociální poradna naší kamarádky Mgr. Alenky Sedlačíkové. To, že je sama vozíčkářka, usnadnilo našim klientům překonat ostych a ptát se na všechno důležité, co potřebují vědět o kompenzačních pomůckách, sociálních dávkách, prostě na co mají nárok a kde a jak to mohou dostat. Mezi přednáškami jsme se s některými klienty věnovali kynologickému sportu – Agility. Večer přijel mezi nás i MVDr. Svozil, dvorní veterinář Helpesu a zodpověděl našim klientům všechny jejich otázky. Atmosféra byla velmi uvolněná, a tak se diskutovalo dlouho do noci. Ten den nám také přijela naše paní ředitelka.

V pátek jsme vyrazili s nevidomými do šumu velkoměsta. Vlastně spíš jen do města. Trénink frekvence je pro ně nesmírně důležitý. Že to šlo všem dobře, ani nemusím psát. Když jsme potom u cukrárny hodnotili jednotlivé výkony, leželi kolem nás vodící psi jako mrtvolky, tak moc byli unavení.

Co dělali mezi tím vozíčkáři? Pod vedením Jirky Tománka drátovali hrnečky. Tato aktivita většinu tak zaujala, že si skoro každý odvezl domů krásnou památku. A po obědě už začala příprava na velké finále – Karneval. Někteří si nepřečetli propozice a nepřipravili se. Třeba señor a señorita (tak jsme říkali Radkovi Primánkovi a Monice Růžičkové) nebo náš Jakoubek Tomešů. Těm jsme museli pomoci s výrobou masek. Nakonec měli masky všichni a tak to vypuklo. Nejdříve byl průvod kempem a potom představení a volba nejkrásnější masky. Porota byla nezaujatá, přijela zvenčí, a to členové kapely, která večer bavila všechny přítomné. Měli jsme tu Berušky, Mímína, Vilíka s Májou a s Hopem, Kouzelníky, Čerta, Draka, Princeznu, Vodníka, Mažoretku, Uklízečku, Rapera, Maturantky, Asterixe

7.

a Obelixe, Lesního skřítků, Vřískot, Kovboje i s povozem, Strašidlo a mnohé další. Jako nejkrásnější byla zvolena Beruška Evička s Beruškou Sárrou Svěrákovou. Všechny masky byly úžasné, a nechci na nikoho zapomenout a tak tu zmíním jen okouzujícího mažoreta Láďu Kubečka s mažoretou Badym, kteří mě osobně naprosto odzbrojili a dohnali k slzám smíchu.

Pak už byl slavnostní táborák a veselí se dlouho do noci. Nejednou tu byly kapely tři místo jedné. Nejdříve nám hráli Indiáni. Měli nádherné členky a velmi skromné bederní roušky. Pak po malé pauze nastoupili na scénu skotští hudebníci v nádherných kostkovaných sukňích. Na úplný závěr pak přišli Mexikáni s velkými sombréry.

Aby si někdo nemyslel, že jsme je neprokoukli, tak je nám jasné, že se chodili převlíkat. Tímto děkujeme Milanovi (manželovi Míši) a jeho kapele za skvělou zábavu.

Ráno po snídani nastalo strašně smutné loučení a taky očekávání. Očekávání, zda druhý turnus bude mít také takový úspěch a nebo ne.

A pak se to stalo. Přijeli nám další klienti. Úplně jiní, najednou tu bylo hodně dětí. Chvilku nám všem trvalo, než jsme se adaptovali na nové poměry. Brzy bylo jasné, že dvakrát do stejné řeky nevstoupíš a že druhý turnus bude jiný, ale rozhodně stejně zajímavý. Nová parta byla skvělá a k ní nám tu zbyl dobrý základ.

Někteří klienti zůstali na oba turnusy – Milánkové Langerové s Baronem, Míša Prager s Laurou, Věrka a její skvělá mamča Eva a Brenda a Peťulka Zelenková a její Bellina. Měli jsme i nové posily v týmu, trenéra Davida, trenérku

8.

Irenu, naši slovenskou posilu Julku a pomocnici a asistentku Milušku. Odjela nám ale Dana a k velkému smutku všech přítomných žen i Ivan. V půlce pobytu nás potom museli opustit Julka, David, Majda, Jirka s Miluškou i Jana s Bohoušem. Program byl vlastně stejný, a tak nemá smysl ho znovu popisovat. Přesto však je o druhém turnusu co psát. Treba o tom, a to nesmím zapomenout, protože by mi to neodpustila, jak paní rozhodčí sama odrátovala hrnek. Ze spolehlivých pramenů vím, že už má doma odrátované kdesi a že ji moc mrzí, že se nezúčastnila kurzu košíkaření s Petrem Mejsnarem. Mám vyřídit díky Jirkovi Tománkovi a také vzkaz Petrovi, že jestli ji to příští rok nenaučí, tak bude velice smutná.

Přece jen první turnus nezažil něco, co ten druhý ano. Velkolepou oslavu narozenin Petrušky Zelenkové. Oslava to byla skvělá - i s hudbou. Měli jsme tu dva zpěváky a kytaristy – opět přijel Míši manžel a také tatínek naší maličké klientky Vendulky

Chmelíčkové se staral o zábavu.

I výlet byl úplně jiný. Trošku nepodařený, ale to vůbec nevařilo. Vyrázili jsme na parník Titanik, tentokrát pěšky. Jenže parník nejel, tedy ten, co by na něj mohli i vozíčkáři. Takže vlastně jedinou atrakcí byl pan Bohuňovský, který jako jediný zkusil opičí dráhu. Jako rozený opičák. Chtěli

jsme si spravili náladu zmrzlinovým pohárem a kafičkou, ale zahrádka byla zavřená. Až na jednu, tak jsme se posadili a já jsem se moc těšila na kafičku s mlíčkem. Jenže mlíčko neměli. Tak jsem se táhla do Doks jen proto, abych si dala vodu, které jsem měla v chatě dost a dost. Trošku jsme se zlobili, ale jen tak naoko. Byla to skvělá procházka.

9.

Tentokrát jsme stihli i míčové hry. Také Agility nabralo úplně jiný rozměr. Spontánně vznikl zajímavý závod, ve kterém soutěžili místo psů páničkové, tatínkové, maminky a trenéři. Naše Míša si dlouho držela vedení, ale to nemohli ustát všichni chlapy. Ve druhém kole ji předběhl náš mladý a ambiciózní trenér David. Míša si to nechtěla dát líbit, ale ve druhém kole se zamotala do tunelu a raději odstoupila. Vítězem se tedy stal přece jen David.

Také karneval měl trochu jiný scénář. Naše SVVP (speciální výzvedná výkonná patrola) zjistila, že Bohuňovští mají 13. výročí svatby. Proto jsme se dobře připravili, Pěťa Mejsnar udělal prstýnky z proutí, Klárka se ustrojila do hábitu jako Svatá žena,

z pingpongového stolu jsme udělali oltář a lavičky pro svatební hosty jsme připravili jako v kostele. Paní Bohuňovskou jsme ustrojili do šatů za princeznu a pana Bohuňovského jako prince. Moc jim to slušelo. Jen nechápali proč, ale nakonec jim to došlo. Obřad byl velmi dojemný a krásný. Princeznu k oltáři přivedl drak a šel jí za svědka. Ženich měl za svědka Čertici. Hodilo se, že asistenční fenka - princezna Xena právě složila zkoušku, a tak byla předána jako svatební dar. Velkým úspěchem našeho snažení bylo, když nevěsta utrousila: „ To

je snad lepší svatba, než ta naše první.“

O rozhodnutí, kdo je nejkrásnější maska, jsme požádali paní Michálkovou a ta mezi Královskou rodinou, Beruščí rodinou, Vojákem, Princeznu Pampeliškou, Muchotraukou - česky Muchomůrkou, další Muchomůrkou, Kouzelnicemi, Májou a Vilíkem a Hopem a

10.

dalšími vybrala vítěze - Policajtku s vězněm – tedy Barušku a Kačenku Čelanských, které měli i dokonalou podporu tatínka, který koordinoval činnost policie vysílačkou.

Po večeri jsme dlouho pokračovali ve svatební hostině, pan Chmelíček nám hrál na kytaru a do pelíšků nás až dlouho po půlnoci zahrnala velká zima.

Loučení bylo ještě horší, to proto, že jsme všichni museli jet domů.

Ještě zbývá napsat, že vítězem druhého orientačního běhu byli Kristýnka Dobiášová s tetou a s malou fenkou Tatránkou a Olympijskými vítězi druhého turnusu Katarína Brázdovičová s Bestíkem. To nám vyrazilo dech, protože spolu trávili pouze čtvrtý den. Na rekondici se přijeli teprve spolu secvičovat.

Je toho tolik úžasného, co se sem nevešlo – Pavlík Červený a jeho sbírka brouků, Wendy jako půvabná asistentka neposedného pana Štece, vodící fenka Flóra, od které se učil další vodící pes Endy, nejkrásnější úsměv a taky slzy při loučení Evičky Svěrákové, moje 14letá neteř Majda, která se statečně zapojila jako asistentka, věčně protestující Evelinka, Gábinka Drdová a její noční strašení paní Vendrové, malá Vendulka, která se ode mě nenechala pochovat, Petruška, která na sobě opravdu zapracovala, úžasný doprovod úžasného Ládi Kubečka, který nám pomáhal na každém kroku, jeden z posledních gentlemanů Ing. Zdeněk Hrabě s Baruškou, sousedky baletky, vedoucí pobytu - obětavá Klárka a moc a moc dalšího.

Byli jste všichni skvělí, tak nějak jsem rekondiční pobyt viděla já. Ale každý si jistě odvezl velkou spoustu svých vlastních zážitků. Příště to bude určitě ještě lepší a tak neváhejte a až přijde čas, vyplňte přihlášky, pojedeme zas.

Kateřina

První asistenční signální pes pro sluchově postižené – náš Bestík - první zpráva z nového domova

Ahojte dievčatá,
s Bestíkom sme došli na Slovensko v úplnej pohode. Správal sa veľmi vzorne. V reštaurácii pokojne ležal pri mne, do vlaku nastupoval vzorne - najprv on, potom ja, vo vlaku spôsobne sa uvelebil pod sedadlo a až na krátke výjazdy na WC k vode, bol v pohodičke. Potom spôsobne mi dal pri vystupovaní prednosť, počkal kým nezidem z vlaku ja a potom on, držal sa stále pri nohe a v Kútoch, len čo objavil trávu, si „uľavil“. Čakala ho cesta ešte autom, to sa uvelebil na zadnom sedadle, chvíľu sediačky sledoval cestu, potom unudene si ľahol a ležal, kým sme nedošli domov. Malá Číta nadšená vyskakovala, že ma má po dlhom čase doma, ale od Bestíka bočila. Bestík dostal svoju deku a miesto na váleňičke, ale večer, keď som si ľahla bol zmätený kde som a prišiel do spálne, kde ležala na svojom miestečku Číta, tá ho vystrnadila pred dvere spálne, tak sa smutne uložil pri

11.

dverách. Ráno sa pekne vyvenčil, oboznámil sa s prostredím, veľkou záhradou – pobehal všetky kúty, uvidel sliepky, ku ktorým sa nepriblížil, pozrel si aj mačky, ale tie nemali záujem sa s ním skamarátiť. Číta samozrejme žiarlila, odoháňala ho od nás. Bestika som na skúšku vzala do obchodu. Bola sranda, že nevydržal ležať dlho a prišiel za mnou do obchodu. Predavačky boli rozrušené, že do obchodu pes nesmie, nuž som ich usadila, že tento môže a má na to aj papier, ale nemienim to zneužívať, tak som ho odložila v hale pri vstupe do predajni. Potom už kľudne čakal. Prekvapilo ma, že na susedku, keď ho chcela pohladkať štekala. Zrejme zacítil pach psa, ktorého ona má, lebo keď bol v záhrade, pokúšal sa jej pes dostať do našej záhrady. Ináč sa k ľuďom správa pekne, dokonca k jednému nášmu známemu právnikovi na privítanie od radosti vyskočil na prsia a ho olizoval. Ku návštevám sa správa spôsobilne a na povely okamžite poslúcha. Navečer druhého dňa sa aj Číta umúdrila (hára sa) tak sa mu predvádzala a nechala sa aj poobližovať a potom sa už aj spolu hrali a naháňali, či si hračky (loptičky) posúvali. Na záhrade sa i pekne popreháňali a Číta ho teda poriadne popreháňala! Ledva ten macko stačil. Skúšala som ho na zvonenie telefónu, ale bolo ho treba upozorňovať, avšak na zavolanie Katarína, či klopanie, reagoval s radosťou a okamžite. Snažím sa to robiť postupne a zvykať ho. Musím učiť aj našich členov rodiny, ako sa majú k nemu správať, aké povely mu dávať, aby mi ho nepokazili. Na slovenské granule si zvykol a chutia mu, ale je akýsi hladový a vyhľadáva, či ešte niečo nedostane, ale má iba tú večernú dávku, akú dostával aj v Doksoch. Pridali sme mu cez deň iba vajíčko, aby mal peknú srst'. Absolvoval už aj prvú služobnú cestu do organizácie do Nového Mesta nad Váhom. Držal sa skvele. Je lepší pri cestovaní ako naša Číta, tá stále vyrušuje a chce sedieť iba v predu. On si vzadu v aute zaľahol a bol kľudný. Občas si pozrel okolie a sledoval, čo ho zaujalo. Ľudia boli s ním nadšení, aj keď na prvý raz neukázal, čo všetko vie. Bol v novom prostredí a rešpektovali to. Verím, že sa zlepší a bude aktívnejší. Musíme sa zohrať.

To je zatiaľ toľko o jeho dlhej ceste na Slovensko a jeho správanie sa v novom pôsobisku.

Srdečne vás zdravíme aj s Bestikom.

Katarína Brázdovičová

Evelína píše chovateľi, aby se o své Laurušce dozvěděla, co nejvíc. Doufáme, že budeme moci v některém z příštích čísel uveřejnit odpověď

Dobrý večer pane Ostrožovič.

Jsem úplně slepá a již skoro 6 let mě doprovází můj černý labrador Brinoušek.

Jelikož můj výborný kamarád průvodce má zdravotní potíže, byť je mu teprve

12.

7,5 let, a já mám potíže s páteří, našli mně cvičitelé z OS Helpes Praha mladou, čilou pomocnici a nástupkyni mého Brinouška. Ta naše nová kamarádka se jmenuje Ela Lenkin Dvor. Je to bernardýnka, tuším, že se narodila 1.5.2005. Nedá mi to se neozvat a nenapsat, jak mi moje Elinka - já jsem jí dala jméno Laura, splnila jsem si svůj sen mít fenu Lauru - tedy nedá mi to vám nenapsat, jak si s Lauruškou rozumíme. Všechno rychle chápe, co se po ní chce. Pořád se drží v mojí blízkosti, když je na volno. Na první zavolání přijde. Do tramvaje a z tramvaje, do schodů a zase dolů mi pomáhá tak, že se o ni mohu opřít. Lauruška jde pomalu, tak jak já potřebuju, nikdy neuhne a vždy dává pozor, abych dobře nastoupila či vystoupila. Je velmi pozorná a ohleduplná. Konečně mám psa svých snů. Výbornou má vlastnost, že si cizích lidí nevšímá a chce jen mámu paničku. Kdyby jste viděl, jak jí lidi obdivují. To tu ještě nebylo - vodící bernardýn. S Brinouškem si na sebe zvykají. Zatím se nemají ani v lásce, ani v nenávisti. Mně dělají radost oba dva. Vždyť nikoho jiného nemám, jen ty pejsky. Ti jsou moje všecko. Ráda bych se o Elince-Laurušce dozvěděla něco víc. Kdo je maminka a tatínek. Jaké má sourozence a vůbec něco víc o tomto nádherném plemeni. Na závěr vám musím poděkovat, že právě ve vaší stanici se narodila moje chundelatá holčička, která mi dělá tolik radosti a tak mi pomáhá. Na vašich stránkách je hodně fotek, ale která je ta moje Elinka-Lauruška? I když na fotku nevidím, ale chtěla bych vědět, jak Lauruška vypadala, když byla malá. Jaké je její příbuzenstvo. Na odpověď se těší Eva Bohuslavová s Brinouškem a Lauruškou PS: Vždycky si mezi svými přáteli najdu někoho, kdo mi fotku popíše, tedy fotku Laurušky a jejich příbuzných můžete poslat